

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พวกเราชาวพุทธ เราก็คอยจะประพฤติปฏิบัติกัน แต่ก่อนหน้านี้เราก็ไม่กล้าประพฤติปฏิบัติ เพราะในสังคมบอกเลย ใครปฏิบัติถ้าไม่มีครูบาอาจารย์จะเป็นคนบ้า ทุกคนก็ไม่กล้าปฏิบัติ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านออกประพฤติปฏิบัติครั้งแรก ทุกคนหาว่าเป็นผีบุญ เห็นพระห่มผ้าสีดำๆ วิ่งหนีกันหมดเลย แต่ท่านใช้ความวิริยะ ความอดุสาหะ ไปอยู่ที่มูเซอ เห็นไหม เขาว่าเป็นผีบุญ มาเดินย่องๆ อยู่那儿ผีบุญทั้งนั้นแหละ อย่าให้เข้าไปใกล้

ท่านก็ใช้ความวิริยะอดุสาหะของท่านนะ อยู่ที่หนึ่ง ๖-๗ เดือน ฝนตกแดดออกขนาด ไหนก็เดินอยู่อย่างนั้นแหละ จนเขามาเห็น เขาตรวจสอบ เขาเห็นว่าทำจริงทำจังก็ออกมาฝึกมา ฝนด้วยจนเขารู้จริงขึ้นมา พอรู้จริงขึ้นมาเราเคารพด้วยหัวใจของเรา นี่สิ่งที่เคารพด้วยหัวใจของเรา เวลาหลวงปู่มั่นจะจากเขามา เขาร้องห่มร้องไห้ เขาเสียอกเสียใจ เสียใจมากเพราะอะไร? เพราะมันมีความร่มเย็นเป็นสุข

ศาสนามันให้ความร่มเย็นเป็นสุขกับชาวโลกนะ ศาสนาให้ความร่มเย็นเป็นสุข แต่เวลาเรามาประพฤติปฏิบัติกัน เราก็มองเราจะเอาจริงเอาจังกัน แล้วเวลาปฏิบัติกัน เห็นไหม เวลาว่าพระป่าๆ เขาคุณูปมาก บอกว่าหลับหูหลับตามันจะรู้อะไรพระป่านี้ แล้วปฏิบัติไป โอนบุญ เบิกบุญ อะไรเนี่ย

ไอ้โอนบุญ เบิกบุญ ครูบาอาจารย์เราก็ไม่เห็นด้วยทั้งนั้นแหละ แต่เราไม่พูด ไม่กระทบกระเทือนกันไง ถ้าจะจับผิดกันอย่างนั้น มันจับผิดมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลแล้ว สมัยพุทธกาล เห็นไหม คุณติในพระไตรปิฎก ถ้าภิกษุเห็นผิดแล้วสามเณรไปคบบนั้ปรับจับอาบัติหมดเลย ไม่ให้เห็นผิดเลย ถ้าเห็นผิดใครไปคบบนั้ปรับจับอาบัติหมด

ทีนี้เวลาพระป่าปฏิบัติ เวลาถ่ายถอดกันมานี้มันจะรู้จริงหรือไม่รู้จริง ความไม่จริงอันนั้น ถ้าใจมันไม่จริง สิ่งที่ไม่จริง เห็นไหม หลวงปู่มั่นท่านบอกไม่ให้เทศน์ ไม่ให้สอนนะ ไม่ให้พูดออกไปถ้าตัวเองยังแก้ไขตัวเองไม่ได้ ถ้าตัวเองแก้ไขตัวเองได้แล้วความรู้จริงอันนั้นมัน

ถูกต้องหมด แต่นี้ความรู้จริงอันนั้นมันไม่รู้จริง การแสดงออกไปมันผิดหมดแหละ แล้วว่าจะ
แก้ไขให้มันถูก แก้ไขให้มันถูก

มันจะแก้ไขให้ถูกมันต้องกลับมาแก้ไขที่ใจก่อน หัวใจถ้ามันถูกต้องแล้วมันแสดง
ออกไปมันจะผิดไปไม่ได้เลย แต่ถ้าหัวใจมันผิดอยู่นะ หัวใจมันยังไม่เข้าใจอยู่ นี่พุทธธรรมะของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันก็ผิดทั้งนั้นแหละ มันผิดทั้งนั้น แล้วนี่เห็นไหม บอกว่าใน
สังคมไม่มีใครตรวจสอบ ไม่มีดูแล ว่าโอบบุญมันผิด มันมีในพระไตรปิฎกหรือเปล่า? แล้วยุบ
หนอ พองหนอ มันมีในพระไตรปิฎกหรือเปล่านั้น?

สิ่งที่เขาทำกัน นามรูปมันมีในพระไตรปิฎกไหม? เพราะกรรมฐาน ๔๐ ห้อง นี่พุทธานุ
สติ ชัมมานุสติ สังฆานุสติ มรณานุสติ แล้วยุบหนอ พองหนอ มันอยู่ตรงไหนล่ะ? มันก็ไม่มี ไม่มี
ทั้งนั้นแหละ ทีนี้คำว่าไม่มีนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเทศนาว่าการ เห็นไหม
ท่านบอกเวลาแสดงธรรม เราต้องแสดงธรรมให้ชาวบ้านเขาเข้าใจได้ ให้เขาเข้าใจได้ แต่เวลา
ธรรมวินัยของพระคลาดเคลื่อนไม่ได้ เวลาวินัยนี้ไม่ได้เลย แต่ธรรมะ นี่ธรรมะเวลาจะแสดง
ต้องแสดงให้เขาเข้าใจได้

ทีนี้ความให้เขาเข้าใจได้ การอธิบาย เห็นไหม ถ้าใจมันรู้จริงมันอธิบายอย่างไรก็ได้ ทีนี้
ถ้าใจรู้จริงห้ามอธิบายออกนอกกรอบเลยมันก็ไม่ใช่ มันไม่ใช่หรอก นี่ไม่อย่างนั้นมันจะแยกไว้
ทำไมว่าปริยัติ ปฏิบัติ.. ปริยัติคือตัวอักษร ปริยัตินี้ท่องตัวอักษรไว้เลย แล้วปฏิบัติ การปฏิบัติมัน
ระหว่างที่จิตใจมันพัฒนาการ มันเปลี่ยนแปลงของมันขึ้นไป มันเห็นของมันขึ้นไปนะ พอจิตมัน
สงบขนาดไหนนะมันไม่ใช่นิพพานหรอก มันไม่ใช่นิพพานทั้งนั้นแหละ

แต่ความเข้าใจของจิต ถ้าจิตยังมีกิเลสอยู่มันเข้าใจว่านิพพาน พอว่านิพพาน นี่ความเห็น
ของตัวเองว่าเป็นนิพพาน เวลาแสดงออกไป พอแสดงออกไปนิพพานของตัวเองเป็นอนิจจังไง
เพราะความสงบนั้นเป็นอนิจจัง ความสงบนั้นมันไม่ตายตัวหรอก ความสงบนั้นเป็นอนิจจัง
อนิจจังนี้เวลาจิตมันดีมันก็แสดงได้ดีทั้งนั้นแหละ พอจิตมันเสื่อมออกไป สิ่งที่แสดงธรรมไปนี้
ตัวเองก็ลึมนะ ตัวเองทบทวนตัวเองก็ไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจทั้งนั้นแหละ

สิ่งที่ไม่เข้าใจ แสดงไปมันจะถูกได้อย่างไร? จำกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้ามาก็จริงอยู่ แต่เราใช้ไม่เป็น เราใช้ไม่ได้ เราใช้กับระบบของจิตเราไม่ถูกต้อง เพราะจิตของเรา
มันต้องอาศัยอะไรก่อน จิตของเราต้องอาศัยมีสติยับยั้งมันก่อน ต้องมีสมาธิให้จิตมันตั้งมั่น ถ้า

จิตตั้งมั่นทำความสะอาดของใจให้ได้ขึ้นมาก่อนระดับหนึ่ง แล้วปัญญามันเกิดขึ้นมา โลกุตระ ปัญญา กับ โลกียปัญญานี้มันรู้รู้เพราะอะไร?

เพราะเวลามันใช้ปัญญากันไป ปัญญาที่เราจำธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่าพุทธพจน์ๆ แต่หัวใจมันเป็นกิเลส มันจำมาขนาดไหนมันเป็นโลกียปัญญาเพราะมันออกมาจากใจ เห็นไหม โลกียปัญญา เวลามันพิจารณาไปแล้วมันปล่อยวางขนาดไหน กิเลสนี้ไม่ได้ชำระมันเดี๋ยวมันก็เสื่อม เดี่ยวมันก็รู้เป็นธรรมดา

แล้วเวลาเป็นโลกุตระธรรมมันเกิดขึ้นมา เวลาปัญญาที่มันเกิดขึ้นมาจากสัจจะความจริงขึ้นมา แล้วมันแก้ไข มันตัดแปลงขึ้นมา แล้วใจเราเบาขึ้น ใจเราสะอาดขึ้น ใจเราดีขึ้น นี่โลกุตระปัญญา โลกียปัญญา ถ้าใจดวงไหนมันได้สัมผัสแล้ว มันจะรู้จริงว่าอันไหนเป็นโลกียะ อันไหนเป็นโลกุตระ

แต่ในปัจจุบันนี้เราไม่เคยสัมผัสโลกุตระเลย เราสัมผัสแต่โลกียะ แต่เราไปเคลมเอง เราเข้าใจกันเองว่าเป็นโลกุตระ นี่โลกุตระเพราะอะไร? เพราะเราคิดว่ามันตรงกับพระไตรปิฎก ใจ มันตรงกับกรอบใจ ตรงกับพระพุทธเจ้าสอนใจ แล้วมันตรงจริงหรือเปล่านั้น? มันตรงเพราะเป็นสัญญา มันตรงเพราะความเห็นจากภายนอก แต่หัวใจมันไม่ตรง หัวใจมันคิดคั่น ถ้าหัวใจมันคิดคั่น ตรงนี้มันสะอาดต่างหากละ

นี่ธรรมที่มันสะอาดขึ้นมา การแสดงออก.. คำว่าพระไตรปิฎก คำหนึ่งก็ต้องให้ถูกต้องตามพระไตรปิฎก นี่พระไตรปิฎกพระพุทธเจ้าบอกไว้แล้ว พระไตรปิฎกเหมือนใบไม้ในกำมือ สิ่งที่เป็นธรรมชาติของพระพุทธเจ้าที่รู้เหมือนใบไม้ในป่า มันยังหลากหลายอีกมหาศาลนัก ถ้าจิตมันถูกต้อง จิตมันดีแล้วมันแสดงออกไปอย่างไรมันก็ต้องทั้งนั้นแหละ มันถูกต้อง

แต่ถ้ามันไม่ตรงพระไตรปิฎกละ? มันไม่ตรงกับพระไตรปิฎกได้อย่างไร? พระไตรปิฎกมันเป็นรัฐธรรมนูญ เห็นไหม คุณสิทธิหมายรัฐธรรมนูญ ถ้ามันไม่มีกฎหมายลูกมา กฎหมายรัฐธรรมนูญทุกคนอยู่ที่การตีความ กฎหมายลูกบังคับออกไป บังคับให้ต้องทำตามนั้นๆ มันก็บังคับให้เข้ารูปเข้ารอย นี่ก็เหมือนกัน กฎหมายลูก เวลาบัญญัติขึ้นมาแล้วใช้ในสังคมได้จริงหรือเปล่า?

นี่ก็เหมือนกัน กฎหมายลูกที่บังคับออกมาแล้ว สภาวะสังคม ภูมิศาสตร์ต่างๆ มันใช้ได้ หรือเปล่า สิ่งที่ใช้ได้หรือเปล่า ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เห็นไหม คนเรานี้ ภูมิศาสตร์ต่างๆ จริตนิสัยของเราต่างๆ สิ่งต่างๆ อันนี้กฎหมายลูกมาบังคับใช้มันอีกเรื่องหนึ่งใช่ไหม? แต่ในพระไตรปิฎกกับรัฐธรรมนูญมันอันเดียวกันนั่นแหละ

รัฐธรรมนูญ เห็นไหม คุณีธรรมและวินัยในปาฏิโมกข์ แต่ในศีล ๒๑,๐๐๐ ข้อ ๒๑,๐๐๐ ข้อนี้มานอกปาฏิโมกข์ มานอกปาฏิโมกข์อีกมหาศาลเลย กฎหมายแพ่ง กฎหมายพาณิชย์ทั้งนั้นแหละ นี่กฎหมายแพ่งไง คุณีภิกษุ น้อมลากสงฆ์สู่ตน ภิกษุนี้ของของสงฆ์ ของของส่วนรวมเอามาใช้ของบุคคลไม่ได้ นี่สิ่งที่ได้มาเป็นสังฆทาน เราจะแจกกันด้วยการอุปโลกน์ เห็นไหม

นี่กฎหมายแพ่ง กฎหมายพาณิชย์มันก็แยกออกไป แล้วกฎหมายรัฐธรรมนูญ ความผิดนี้ คุณีถ้าความผิดอย่างพระไตรปิฎก เห็นไหม ปาราชิก ๔ ถ้าทำผิดปาราชิก ๔ ตาลยอดด้วนคือขาดจากสงฆ์โดยอัตโนมัติ ไม่ต้องมีใครลงโทษ ไม่ต้องมีใครจัดการ มันขาดโดยธรรมชาติของมัน นี่กฎหมายรัฐธรรมนูญ แล้วในปาฏิโมกข์ เสด็จวัตรนี้มาทีหลัง มาทีหลัง

สิ่งที่มาทีหลังหรือจะมาน้ำนี้มันเป็นกาลเวลานะ เขาวิจารณ์กันบอกว่าแม่แต่ในปาฏิโมกข์นะ เสด็จวัตรมันก็ไม่มี ปาฏิโมกข์สมัยพุทธกาลสวด ๑๐๐ กว่าข้อเท่านั้นเอง สิ่ง ๗๕, ๗๔ นี้เข้ามาทีหลัง นี่เขวากันไปอย่างนั้น

จะมาทีหลังจะมาน้ำ มันเป็นประโยชน์หรือมันเป็นโทษล่ะ? ถ้ามันเป็นประโยชน์ขึ้นมาเราปฏิบัติแล้วมันไม่เสียหาย สิ่งนี้เราปฏิบัติได้ไหม? เพราะในการประพฤติกปฏิบัติของเรา เราต้องการให้ใจเราหลุดพ้นต่างหาก ใจหลุดพ้นอย่างเดียว ถ้าใจหลุดพ้นได้ สิ่งใดที่มันส่งเสริมให้ใจหลุดพ้นได้ ใจประพฤติกปฏิบัติได้แล้วได้ผล

นี่ปฏิบัติแล้วไม่ได้ผล แต่เที่ยวเอาไม้บรรทัดไปวัดคนอื่น ไม่วัดใจของตัวเอง นี่สิ่งนี้ต้องถูกต้องตามพุทธพจน์ ต้องถูกต้องตามพระไตรปิฎก คลาดเคลื่อนจากสิ่งนี้ไม่ได้ แล้วเวลาสิ่งที่เขาทำกันเป็นองค์กรที่เขาทูลจรรณมหาศาลทำไมไม่ไปตรวจสอบ

การตรวจสอบนี้ เราไม่ใช่เห็นด้วยกับคนทำผิดนะ คนทำผิดเราต้องลงโทษ ต้องปรับอาบัติ พระนี้ต้องปรับอาบัติเลย เห็นไหม พระไม่มีลูบหน้าปะจมูก มันต้องเป็นสัจจะความจริง ผิดคือผิด ถูกคือถูก ทีนี้ผิดมันก็คือผิดใช่ไหม? แต่ความผิด ตัวเองที่ไปตรวจสอบเขาผิดหรือ

ยัง? ตัวเองก็ยังไม่รู้จริงขนาดไหน แล้วก็เที่ยวอ้างพุทธพจน์ๆ คำว่าพุทธพจน์ เราไม่เคยค่านพุทธพจน์นะ เราค่านคนอ้างพุทธพจน์ เอาพุทธพจน์ไปทำลายคนอื่น

เอาพุทธพจน์ เอาธรรมวินัยไปทำลายคนอื่น เขาเอาธรรมวินัยไว้ทำลายกิเลสของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ใครเป็นสาวก สาวกะ ธรรมวินัยนี้เอามาชำระกิเลสของเรา เราศึกษามากก็เพื่อประโยชน์ของเรา ธรรมวินัยเขาเอาไว้เชือดเหมือนชำระกิเลส ฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลสในหัวใจของสัตว์โลก ไม่ใช่เอาธรรมวินัยนี้เที่ยวไปวัดคนอื่น แล้วไปทำลายคนอื่นไง

สิ่งที่ทำ ถ้าคนอื่นทำผิดจากธรรมวินัย นี้อย่างไปทำลายคนอื่น การไปทำให้สังคมสะอาด ขึ้นนี้เห็นด้วยนะ การที่เอาพระไตรปิฎก เอาธรรมวินัยมาตรวจสอบ มาเปรียบเทียบให้คนทำให้อุกตองนี้เห็นด้วย! เห็นด้วย! แต่ความที่เห็นด้วย ตัวเองใช้มันถูกหรือเปล่า? เหมือนนักกฎหมาย คู่มือตำรวจมันใช้กฎหมายเป็นเตารีด มันเที่ยวไปรีดใครคนอื่น

ไอนี้ก็เหมือนกัน ที่เราเอาไปใช้เป็นประโยชน์ มันเป็นประโยชน์หรือยัง? เราเข้าใจกฎหมายถูกต้องดีงามแค่ไหน? แล้วกฎหมาย สิ่งที่เราเอาไปใช้มันถูกต้องดีงามหรือยัง? เพราะอะไร? เพราะการทุจริต เห็นไหม

คู่มือเวลาไอ้พวกฉกชิงวิ่งราว ทุกคนก็จับมาได้ทั้งนั้นแหละ เวลาเขาจะวางแผนปล้น เวลาเขาโกงชาติ เขาโกงบริษัทกันเขาแบบเนียนขนาดไหน จะเอากฎหมายอะไรไปจับมัน จะเอาอะไรไปตรวจสอบมันว่าผิดหรือมันถูก นี่พอไปเจอกฎหมาย ไปเจอที่เขาหาผลประโยชน์ของเขาขนาดนั้นก็ตีความไม่ออกอีกแหละ

สิ่งนี้ เห็นไหม ถ้าพูดถึงพวกเราฝ่ายปฏิบัตินี้ละ ถ้าเราทำจริงของเรา ถ้าเรายังไม่รู้จริงเราไม่ควรแสดงออกไป ถ้าแสดงออกไปถ้ามันผิดแล้วเราต้องยอมรับผิด นี่ไง เพราะอะไร? เพราะเราขาดการถือนิสัยกันมา เราขาดการมีครูบาอาจารย์มา

หลวงปู่มั่นเวลาท่านผิดถูกอย่างไร ท่านตรวจสอบของท่านนะ ท่านเปิดพระไตรปิฎกนะ ท่านมาปรึกษากับเจ้าคุณอุบาลี เห็นไหม เพราะเจ้าคุณอุบาลีเป็นอาจารย์ของท่านในทางปริยัติ แล้วการปฏิบัติท่านตรวจสอบของท่านแล้วไปเทียบกับพระไตรปิฎก ถูกต้องดีงามแล้วถึงแสดงออกมา แสดงออกมาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ให้เราประพฤติปฏิบัติ

ทีนี้ผู้ที่ประพฤติกฎปฏิบัติใหม่ไม่ขอนิสัย ไม่มีนิสัย ไม่มีที่มาไง ต้นไม้ไม่มีพันธุ์พืช ไม่มีเมล็ดพันธุ์มันเกิดเองได้! ต้นไม้มันเกิดเองได้นะ ไม่ต้องอาศัยเมล็ดพันธุ์อะไรเลย มันงอกขึ้นมาจากดิน

แต่ของเรามันไม่ใช่ เรามีที่มาที่ไปใช่ไหม? เรามีครูมีอาจารย์ของเรา ถ้ามีครูบาอาจารย์เรานี้ความเห็นเรา ความเห็นเด็กๆ ในการประพฤติกฎปฏิบัติน่าสงสารนะ พอเราปฏิบัติใหม่เหมือนสามล้อถูกหวยนะ ไปเจออะไรเข้ามันก็ตื่นเต้นไปหมด เหมือนเด็กมันไม่รู้เรื่อง เด็กมันได้ของเล่นใหม่มันดีใจ มันตกใจ แล้วของเล่นกับความจริงมันถูกไหม? จิตมันเล่นได้ กิเลสมันหลอกลวงตลอดเวลา

เวลาประพฤติกฎปฏิบัติ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ สิ่งที่เราไปเจอสิ่งใดขึ้นมา ถ้าเรายังไม่เข้าใจนะ เหมือนมีพ่อแม่แม่นี้แหละ ลูกมันอยากเล่น อยากสะควกสพายทั้งนั้นแหละ ลูกมันต้องการความสะควกของมันทั้งนั้นแหละ มันต้องการของเล่นของมัน พ่อแม่ว่านี่อันตรายนะลูกนะ สิ่งนี้คู่มือของเล่นพลาสติกสีมันกินไม่ได้ สีมันจะเข้าไป นี่ส่วนประกอบมันเป็นโทษกับร่างกาย เล่นแต่ภายนอก ห้ามกิน ห้ามกิน ต้องดูต้องแลตลอด เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน จิตพอมันไปสัมผัสอะไรขึ้นมามันก็แสดงออกไป เพราะอะไร? เพราะไม่มีนิสัย ไม่ถือนิสัยไปก่อน ถ้ามีนิสัยครูบาอาจารย์เป็นอย่างนั้นจริงๆ นะ

“มรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียด”

แม้แต่โศคาปัตติมรรคกับสัททาคามิมรรคมันก็แตกต่างกัน สัททาคามิมรรคกับอนาคามิมรรคก็แตกต่างกัน อนาคามิมรรคกับอหัตถมรรคก็แตกต่างกัน มรรคก็ไม่เหมือนกัน มรรคไม่เหมือนกัน คู่มือมีเวลาเขาใช้ในครัว เขาก็จะมีมีดชอย มีดสับ มีดยังมีหลากหลายเลย แล้วปัญญาที่มันเกิดขึ้นชำระกิเลสมันหลากหลายมหาศาลเลย แต่ไอ้คนใช้นี่อันเดียวแหละ ไอ้พวกที่พูดธรรมะสูตรสำเร็จ

มันเหมือนกับสูตรสำเร็จ เพราะอะไร? เพราะมันคิดว่าอย่างนั้นเป็นอย่างนั้น สูตรสำเร็จก็จิตสงบใจ จิตเป็นสมาธิ อย่างมากก็จิตสงบเท่านั้นแหละ มันห็นทับหญ้าไว้ นี่มรรคผลจะเป็นอย่างนี้หมดเลย อธิบายได้อันเดียว แต่ถ้าเป็นคุณงามความจริงนะ ไช้... เวลาสึกขึ้นมา... เวลาหลงตา ครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ เห็นไหม พอขึ้นไปถึงอสุภะ อสุภัง ถึงจุดสำคัญท่านบอกข้าม

ไปก่อนเดี๋ยวมันเป็นเรื่องนี้ ท่านข้ามไปท่านไม่อธิบาย ท่านยกข้ามๆ แล้วความยกข้ามอันนี้ มันหยาบมันละเอียดไม่มีใครรู้ มันไม่มีใครรู้หรอก ถ้าไม่มีใครรู้มันชำระกิเลสไม่ได้ ชำระกิเลสไม่ได้ เห็นไหม นี่มรรคหยาบ มรรคละเอียด ความรู้ความเห็นของเรา ถ้ามีนิสัย มีครูบาอาจารย์ นะ การประพฤติปฏิบัติที่ไม่มีการผิดพลาดเลยเอาที่ไหนมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปี ขนาดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปี เพราะธรรมะยังไม่มี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาที่ต้องหมดตั้งแต่ตรัสรู้ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ก่อนหน้านั้น ก่อนที่จะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ๖ ปี ๖ ปีที่เป็นเจ้าชายสิทธัตถะเพราะอะไร? เพราะของจริงมันไม่มี สิ่งที่เป็นความจริง สัจธรรมยังไม่เกิดขึ้น

คุณอย่างสมัยโบราณทำไมเขาบูชาไฟ บูชาเทวดา บูชาเสียงฟ้าร้อง เพราะอะไร? เพราะเขาไม่เข้าใจใช่ไหม? สมัยโบราณเราไม่เข้าใจนะว่าฟ้าแลบ ฟ้าร้องนี่อู้อู.. ตื่นเต้น ตกใจ คนโบราณกลัวมาก กลัวฟ้าผ่า กลัวฟ้าร้อง จะกราบไหว้บูชา แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เห็นไหม บอกว่า

“เธออย่าเสียใจ เธออย่าร้องไห้ ญาติพี่น้องเสียชีวิตอย่าเสียใจ ไม่ต้องกราบไหว้บูชา ฟ้าต่างๆ ไม่ต้องกราบไหว้”

“เพราะอะไร?”

“เพราะปัจจุบันนี้มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งแล้ว”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เข้าใจกระบวนการทั้งหมด เข้าใจถึงการเกิดและการตาย เข้าใจถึงกิเลส เข้าใจถึงการที่มาทั้งหมด เห็นไหม อริยสัจ รู้ความจริง อนาคตังสญาณรู้อนาคต รู้ไปหมดเลย แล้วสิ่งนี้ทำไมจะไม่รู้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎกนะว่าอนาคตกาลจะมีฝนเหล็ก สมัยพุทธกาล ๒,๐๐๐ กว่าปีนี้มีฝนเหล็ก เราคิดว่าฝนเหล็กเป็นอย่างไรล่ะ? ในปัจจุบันนี้เราเห็นหมดแหละ เวลาเขาทิ้งระเบิดขึ้นมาฝนเป็นห่าๆ เลย แต่สมัยพุทธกาล ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว บอกในอนาคตกาลจะมีฝนเหล็ก แล้วใครจะเชื่อว่าฝนเหล็กเป็นอย่างไร? สมัย ๒,๐๐๐ กว่าปีใครจะเชื่อ

นี่ใจอนาคตังสญาณของพระพุทธเจ้ามีพร้อมอยู่แล้ว เห็นไหม ถึงบอกว่าอย่าเสียใจๆ นี่ใจเวลาฟ้าแลบ ฟ้าร้องต่างๆ คนโบราณเขากราบไหว้บูชากัน เขาตื่นตื่นไปเพราะเขาไม่รู้ เขาไม่เข้าใจทางวิทยาศาสตร์ แต่ในปัจจุบันนี้วิทยาศาสตร์มันดีใจทยัแตกหมดแล้ว เข้าใจหมดแล้ว ทุกคนถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาประพาศปฏิบัติเข้าไป เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติ ๖ ปีนั้นยังไม่รู้ ถ้าไม่รู้ก็เหมือนกับคนที่เขายังไม่เข้าใจเรื่องวิทยาศาสตร์เลย เขาเห็นฟ้าผ่า เห็นฟ้าแลบเขาตกใจทั้งนั้นแหละ

นี่ ๖ ปีนั้น แล้วความจริงอันนี้ยังไม่เกิด อริยสัจยังไม่มี เหมือนกับวิทยาศาสตร์ยังไม่มี คนก็ยังตื่นตื่นไปกับเสียงปกลิดของธรรมชาติเขา สิ่งที่เป็นธรรมชาติเรายังตกใจกลัวเลย แต่เวลาเรารู้เรื่องวิทยาศาสตร์แล้วมันก็เป็นธรรมชาติของมัน เราหลบหลีกมัน ฟ้าผ่า ฟ้าร้อง เราก็อหลบเพื่อความปลอดภัยของเรา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ขึ้นมา ธรรมยังไม่มี ๖ ปีนั้น แต่ปัจจุบันนี้ธรรมเกิดขึ้นมาแล้ว แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางเป็นทฤษฎี ทฤษฎีเท่านั้น! นี่แล้วคนเข้าไม่ถึงทฤษฎี คนศึกษาทฤษฎีแต่เข้าไม่ถึงสัจจะความจริง พอเข้าไม่ถึงสัจจะความจริง นี่ปริยัติคือทฤษฎี เรียนทฤษฎีกันมาก็เอาทฤษฎีมาเถียงกัน แต่ความจริงเข้าไม่ถึงความจริงเข้าไม่ได้

พอความจริงเข้าถึงไม่ได้ เวลาพูดไปมันก็อยู่ที่การตีความ การตีความของแต่ละคนมันก็ไม่เหมือนกัน แล้วก็ตีความมา เอาพระไตรปิฎกเป็นตัวตั้ง แล้วมาทะเลาะกันเรื่องพระไตรปิฎก แต่ไม่ได้ทะเลาะกันเรื่องกิเลสเลยนะ ไม่ได้ทะเลาะกันตีความกันว่าในใจของคน ในใจของใครมันมีกิเลส ในใจของใครมันมีทิฐิมานะ ถ้าในใจของใครมีทิฐิมานะ ถ้าใจมันสะอาดเหมือนกันแล้วมันจะทะเลาะกันเรื่องอะไร? พระไตรปิฎกเป็นกติกา

คูสิเราเป็นคนไทย เราอยู่ในสังคมไทย เราจะไปทะเลาะกันเรื่องกฎหมายไป กฎหมายลูกที่บังคับมามันก็เขียนมาเพื่อนักการเมืองเขาต้องการผลประโยชน์ของเขา แต่นี่ก็เหมือนกัน กฎหมายเมืองไทยเราต้องยอมรับใช้ไหม? พระไตรปิฎกก็เหมือนกัน ในเมื่อพระไตรปิฎกมันเป็นกติกาคืนมาที่บังคับใช้ในชาวพุทธเรา เราจะไปเถียงมันทำไม? เรายอมรับรู้ แล้วเราประพาศปฏิบัติของเรา

นี่สิ่งที่ปฏิบัติ ความจริงอันนี้มันเกิดขึ้นมาแล้ว ถ้าความจริงเกิดขึ้นมาแล้ว ถ้าใจมันจริง มันจะผิดไปไหน? สิ่งที่ดีคนะ ในสังคมมันมีผิดมีถูกทั้งนั้นแหละ แต่สิ่งที่ดีเราก็ต้องสงวนสิ่งที่ดี สิ่งที่ไม่ดีเราก็ต้องจัดการ เวลาพูด เห็นใหม่ สิ่งนี้เวลาพูดถึงมันก็ตรงไปที่พระป่า บอกว่าโอโหนบบุญ มันมีในพระไตรปิฎกไหม? แล้วเวลาอุบหนอ พองหนอ มันมีในพระไตรปิฎกไหม?

สิ่งที่เป็นธรรมกายมีในพระไตรปิฎก มันก็อ้างว่าในพระไตรปิฎกมีธรรมกายๆ ธรรมกาย มันเป็นธรรมะของพระพุทธเจ้าพูดถึงว่ากายเราเป็นธรรม กายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กายของพระอรหันต์มันเป็นธรรม เพราะกายนี้มันสะอาดบริสุทธิ์ สะอาดบริสุทธิ์ตั้งแต่จิต มันสะอาดบริสุทธิ์ นี่ธรรมกายคือผลของกายที่เป็นธรรม กายของพระอรหันต์เป็นธรรม ธรรมกาย แต่ธรรมกายมันเป็นผล มันไม่ใช่วิธีการ วิธีการมันต้องมรรคญาณ มรรคญาณการต่อสู้

นี่ก็เหมือนกัน อุบหนอ พองหนอ มันเป็นคำบริกรรมเฉยๆ ปัญญาสายตรง นามรูปๆ เนี่ย ถ้าพูดถึงจะเอาความจริงตัว มันมีที่ไหนในกรรมฐาน ๔๐ ห้องมันไม่มี แต่ที่ดีความกันบอกว่าเป็นปัญญาโดยชอบ วิปัสสนาปัญญา.. มันเป็นปัญญาของกิเลสใจ ปัญญาของตัวเอง ปัญญาของอิกโก้ ปัญญาของทฤษฎีมานะ มันจะเป็นโลกุตตรปัญญาไปได้อย่างไร มันเป็นไปไม่ได้หรอก

สิ่งที่เป็นไปไม่ได้นะ เพียงแต่ว่าผู้รู้จริง แล้วคอยคลี่คลายปัญหาในสังคมชาวพุทธเรา สังคมชาวพุทธเวลาปฏิบัติเพราะไม่ถือครูบาอาจารย์เป็นนิสัย ไม่มีครูบาอาจารย์ เราบวชขึ้นมา มีอุปัชฌาย์อาจารย์ เห็นใหม่ ต้องไม่ถือนิสัยนี้เป็นอาบัติทั้งนั้นแหละ

แต่ขณะที่จิตใจมันไม่ลงใจ เพราะมันทำเป็นพิธีกันเฉยๆ แต่ถ้าเราไปถือนิสัยครูบาอาจารย์ในการปฏิบัติ ถ้าใจเราไม่ลงนะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ออกมา มันแทงหัวใจเรา มันแทงตลอด มันแทงกิเลสตลอด มันลงที่นี้ แล้วพอเรารู้อะไรขึ้นมา เราก็มีทฤษฎีมานะว่าเรารู้ เราเห็น เราเก่งทั้งนั้นแหละ ครูบาอาจารย์บอกไอนั้นมันเด็กเล่นขายของ ไอนั้นมันแค่พื้นฐาน เห็นใหม่ มันแค่พื้นที่ที่เราจะประพาศปฏิบัติเท่านั้นเอง

นี่ก็พยายามจะประคอง พยายามจะส่งเสริมให้เจริญองงามขึ้นมา พอเจริญองงามขึ้นมา เห็นใหม่ มรรคละเอียดเกิดขึ้นมามันก็ทิ้งมรรคหายาบ ทิ้งทฤษฎีมานะที่เห็นผิคนั้นนะ เข้าไปเห็น เข้าไปรู้ ไปเรียนมันจะทิ้งมา ถ้าจิตมันละเอียดเข้ามา มันจะทิ้งของหายาบเข้าไป

แต่นี้เพราะไม่มีครูบาอาจารย์ พอไปเห็นเข้าไปตื่นเต็นกับมัน ยึดมันว่าสิ่งนั้นเป็นธรรม สิ่งนั้นเป็นธรรม แล้วก็โฆษณาสิ่งนั้นไป มันเป็นความผิดทั้งหมดเลย เพราะขาดการถือนิสัย ขาดการมีครูบาอาจารย์คอยพิจารณา คอยควบคุมกันมา

แล้วถ้าครูบาอาจารย์ที่ถูกต้อง ครูบาอาจารย์ที่ดี ครูบาอาจารย์ที่ถูกต้องจะพาลูกศิษย์ไปทางที่ดี โคน่าฝูง โคะที่ฉลาด โคะที่ดี จะเอาฝูงโคนั้นขึ้นฝั่ง ถ้าหัวหน้าโคะมันตาบอด หัวหน้าโคะไม่มีสมอง มันจะพาฝูงโคนั้นลงไปในวังน้ำวน มันจะพาฝูงโคนั้นไปตายกันหมดนะ

นี่เราประพฤติปฏิบัติ เราเกิดมาในท่ามกลางกึ่งพุทธกาลนะ ครูบาอาจารย์เราพาท่ามานะ นี่เวลาเขาโจมตีมา เขาโจมตีคือเขาชี้ผิดชี้ถูกนั่นแหละ แต่ชี้ผิดชี้ถูก ถ้าเขาเป็นธรรมนะ ถ้าเขาเป็นธรรมเขาต้องชี้ผิดชี้ถูกในสังคมสงฆ์ทั้งหมด คนไหนที่ผิดก็ต้องชี้ไปตามผิดสิ แต่ชี้ผิดชี้ถูกเฉพาะแต่ผู้ที่ปฏิบัติ แล้วไอ้ที่เขาทำผิดกันทำไมไม่ชี้ถูกชี้ผิดไปล่ะ?

นี่ถ้าเป็นธรรมนะมันต้องชี้ถูกชี้ผิด เพราะมันผิดมาก่อนหน้าเยอะเยอะ แต่มาชี้ผิดชี้ถูกอย่างนี้ ทั้งๆ ที่เขาก็ผิด เราก็เห็นว่าควรที่จะชี้ผิดด้วย เพราะเขาก็เห่อเหิม พุดออกมาได้อย่างไร โอนบุญโอนกรรม มันก็นอกศาสนา แล้วนี่คุณบอกว่าธรรมะเป็นธรรมชาติ ทุกอย่างเป็นธรรมชาติ เดี่ยวจะโดนต่อไปเป็นรายต่อไปนะ เอวัง